

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 10 października 2006 r. (sprawa T-302/03),
- obciążenie pozwanej w pierwszej instancji oraz drugiej strony w postępowaniu odwoławczym kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 10 października 2006 r. narusza art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94⁽¹⁾. Sąd Pierwszej Instancji błędnie przyjął, że między oznaczeniem „map&guide” a towarem „programy komputerowe” oraz usługą „programowanie komputerowe” istnieje „bezpośredni i konkretny związek”, a oznaczenie „map&guide” pozwala na „bezpośredni opis” tego towaru i tej usługi (pkt 40 wyroku). Ponadto Sąd Pierwszej Instancji błędnie pod względem prawnym wyszedł z założenia, że oznaczenie „map&guide” pozwala właściwemu kręgowi odbiorców „natychmiast i bez głębszej refleksji ustanowić bezpośredni i konkretny związek z programami komputerowymi i usługami programowania komputerowego oferującymi plany (miasta) i przewodniki (turystyczne)” (pkt 47 wyroku). Wreszcie w wyroku stwierdzono, że grupy towarów „programy komputerowe” i usług „programowanie komputerowe” obejmują również towary i usługi, których funkcją jest przedstawienie planów (miasta) i przewodników (turystycznych).

Dokonana w wyroku przez Sąd Pierwszej Instancji wykładnia art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 jest nieprawidłowa. Wbrew temu, co przyjął Sąd Pierwszej Instancji, zgłoszony znak towarowy nie jest pozbawiony charakteru odróżniającego. Zgłoszony znak towarowy nie ma charakteru opisowego. Istnienie „konkretnego i bezpośredniego związku” czy „bezpośredniego opisu” można by przyjąć tylko wtedy, gdyby chodziło o pojęcie, które dany towar lub usługę opisuje w sposób bezpośredni lub opisuje cechy właściwe temu towarowi lub usłudze, czyli jako takie „przylega”. Nie ma to miejsca w przypadku oznaczenia „map&guide”. Nie opisuje ono w sposób bezpośredni towaru „programy komputerowe” ani usługi „programowanie komputerowe”, jak również nie stanowi wskazówki dotyczącej ściśle związanej z tym towarem lub tą usługą cechy. Odbiorcy nie mogą „natychmiast i bez głębszej refleksji ustanowić bezpośredni i konkretny związek z programami komputerowymi i usługami programowania komputerowego oferującymi plany (miasta) i przewodniki (turystyczne)”. Równocześnie funkcją usługi „programowanie komputerowe” czy towaru „programy komputerowe” nie jest „przedstawienie” planów (miasta) lub przewodników (turystycznych).

Przyjęta przez Sąd Pierwszej Instancji zależność między oznaczeniem „map&guide” a konkretnie zgłoszonymi towarem „programy komputerowe” i usługą „programowanie komputerowe” nie jest naturalnie nasuwającym się rozwiązaniem, tylko wynikiem pewnej konstrukcji myślowej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, 1994, str. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba w powiększonym składzie) wydanego w dniu 27 września 2006 r. w sprawie T-168/01: GlaxoSmithKline Services Unlimited, dawniej Glaxo Wellcome plc przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 18 grudnia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-513/06 P)

(2007/C 42/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: T. Christoforou, F. Castillo de la Torre i E. Gippini Fournier, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: European Association of Euro Pharmaceutical Companies (EAEPC), Bundesverband der Arzneimittel-Importeure eV, Spain Pharma, SA, Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos (Aseprofar), GlaxoSmithKline Services Unlimited, dawniej Glaxo Wellcome plc

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie pkt 1 i 3 do 5 sentencji wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 27 września 2006 r. w sprawie T-168/01 GlaxoSmithKline Services Ltd. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich,
- ostateczne rozstrzygnięcie niniejszego sporu poprzez oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności w sprawie T-168/01 jako bezzasadnej,
- obciążenie skarżącej w sprawie T-168/01 kosztami poniesionymi przez Komisję w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zgadza się z wnioskami Sądu Pierwszej Instancji dotyczącymi uzasadnienia zawartego w zaskarżonej decyzji, istnienia porozumienia między przedsiębiorstwami, zarzucanego nadużycia władzy oraz naruszenia zasady proporcjonalności i art. 43 WE.

Odnosząc się do części wyroku, która dotyczyła istnienia „skutku” antykonkurencyjnego, Komisja kwestionuje rozumowanie, jakie przeprowadził Sąd Pierwszej Instancji. Utrzymuje ona, że analiza Sądu dotycząca ograniczającego „celu” porozumienia w należyty sposób uwzględniająca kontekst prawny i gospodarczy powinna doprowadzić Sąd do potwierdzenia ustalenia poczynionego w decyzji, że cel umowy miał charakter antykonkurencyjny. Co się tyczy innych ustaleń co do „skutków”, Komisja ma poważne zastrzeżenia w szczególności w odniesieniu do: określenia rynku właściwego; odrzucenia ustaleń poczynionych przez Komisję na podstawie art. 81 ust. 1 lit. d) za pomocą argumentu błędnego pod względem prawnym, zgodnie z którym na różnych rynkach geograficznych były stosowane różne ceny oraz kilku innych ustaleń poczynionych

w wyroku, w którym Sąd zastąpił ocenę Komisji swoją własną oceną dokumentacji gospodarczej i faktów, co jest niedopuszczalne w postępowaniu odwoławczym. Ponieważ Komisja podzieliła wnioski końcowe Sądu, to jest, że sporne porozumienie miało skutki antykonkurencyjne, nie zamierza ona na tym etapie wnosić odwołań od tej części wyroku.

Niniejsze odwołanie zawiera dwa rodzaje zarzutów. Pierwszy rodzaj zarzutów odnosi się do ustaleń na podstawie art. 81 ust. 1 oraz w szczególności błędów co do prawa i nieprawidłowej interpretacji oraz stosowania zawartego w tym przepisie pojęcia „cél”, a także wielu zniekształceń, niezgodności lub sprzeczności w rozumowaniu związanych z „prawnym i gospodarczym kontekstem” porozumienia. Drugi rodzaj zarzutów dotyczy ustaleń poczynionych na podstawie art. 81 ust. 3: przede wszystkim tych, które odnoszą się do pierwszej przesłanki zawartej w tym przepisie, a także do niezbadania kilku innych przesłanek.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 27 września 2006 r. w sprawie T-153/04 Ferriere Nord SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 20 grudnia 2006 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-516/06 P)

(2007/C 42/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: V. di Bucci i F. Amato, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Ferriere Nord SpA

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd orzekł w nim, że skarga w sprawie stwierdzenia nieważności pisma Komisji z dnia 5 lutego 2004 r. i telefaksu Komisji z dnia 13 kwietnia 2003 r. wniesiona przez Ferriere Nord jest dopuszczalna,
- orzeczenie, że skarga w sprawie stwierdzenia nieważności innych spornych aktów wniesiona w pierwszej instancji przez spółkę Ferriere Nord jest niedopuszczalna i odrzucenie jej,
- obciążenie spółki Ferriere Nord wszystkimi kosztami postępowania poniesionymi w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W zakresie, w jakim w Sąd Pierwszej Instancji orzekł w wyroku z dnia 27 września 2006 r. w sprawie T-153/04 Ferriere Nord

S.p.A przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, że skarga wniesiona w pierwszej instancji jest dopuszczalna, naruszył on art. 230 ust. 1 w związku z art. 249 WE, jeśli chodzi o wykładnię pojęcia aktu zaskarżalnego. Ten wyrok nie zawiera uzasadnienia lub zawiera błędne uzasadnienie i jest wadliwy ze względu na brak właściwości Sądu.

Sąd nie wykazał, że zaskarżalne akty miały wiążące skutki prawne, naruszające interes prawny skarżącej w pierwszej instancji i tym samym wpływające w znaczącym zakresie na jej sytuację prawną. Sąd ponadto błędnie oparł swój wniosek dotyczący dopuszczalności na również niewykazanym założeniu bezprawności aktów zaskarżonych w pierwszej instancji. Wreszcie Sąd przekroczył kompetencje, które przyznaje mu traktat.

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-517/06)

(2007/C 42/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Braun i E. Montaguti)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów prawnych i administracyjnych niezbędnych dla transpozycji w krajach związkowych Steiermark i Salzburg dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego⁽¹⁾ lub nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy,
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 1 lipca 2005 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 345, str. 90.